

Arrest

nr. 218 337 van 15 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. DENYS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 januari 2008 België binnen met een nationaliteitsbewijs en verzoekt op 25 januari 2008 om internationale bescherming. Op 1 augustus 2008 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Bij arrest van het hof van beroep te Brussel van 20 oktober 2017 wordt verzoeker wegens mensensmokkel, gepleegd ten opzichte van zowel minderjarigen als meerderjarigen, en valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar.

1.3. Bij schrijven van 2 januari 2018 verzoekt de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin, en artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) omwille van de hierboven aangehaalde veroordeling.

1.4. Bij aangetekende brief van 12 juni 2018 roept de commissaris-generaal verzoeker op voor een persoonlijk onderhoud omwille van een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 3 juli 2018.

1.5. Op 6 augustus 2018 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 augustus 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Irakese nationaliteit bezitten, van Arabische origine zijn en geboren zijn in Bagdad. U verklaart samen met uw vader, J. B. A. (...), uw moeder K. B. K. (...), uw zus A. J. B. M. (...), en uw minderjarige broer H. (...) naar België te zijn gekomen. Uw vader zou tijdens het voormalige Baath-regime deel hebben uitgemaakt van de 'Haras Al Khass' (Speciale Republikeinse Garde). Ten gevolge zijn samenwerking met het voormalige regime, zou hij na de machtswissel in Irak in 2003 problemen hebben gekregen. In 2004 zou uw zus H. (...) door onbekenden zijn vermoord. Na dit incident zou u met uw familie de wijk Habibieh hebben verlaten en in Mashtal zijn gaan wonen. Uw vader zou niet lang in Mashtal hebben kunnen blijven. Hij zou vernomen hebben dat hij in Mashtal werd gezocht. Hij zou ondergedoken zijn bij zijn neef F. (...) in de wijk Ghazaliya in Bagdad. Begin 2005 zou uw broer H. (...) ontvoerd zijn. Na het betalen van 5000 dollar, zou hij na zes dagen zijn vrijgelaten. Uw moeder zou in 2005 omwille van gezondheidsredenen enkele maanden naar België zijn gekomen. Na haar terugkeer naar Irak zou u samen met uw ouders, uw zus en uw twee broers bij F. (...) in de wijk Ghazaliya hebben gewoond. Toen F. (...) in juli 2007 spoorloos verdween en zijn lichaam enkele dagen later dood werd teruggevonden, zou uw vader besloten hebben Irak te verlaten. Jullie zouden op 1 augustus 2008 Bagdad hebben verlaten en naar Syrië zijn gereisd. Na een verblijf van enkele maanden in Syrië zouden jullie naar Europa zijn gekomen. U zou op 24 januari 2008 in België zijn aangekomen. De volgende dag, op 25 januari 2008, diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 5 augustus 2008 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire bescherming. Er werd geen geloof gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Het CGVS kon namelijk geen geloof hechten aan uw verklaring dat u de jaren voor uw komst naar België in Bagdad verbleef. Gezien uw afkomst uit Centraal-Irak (Bagdad), uw positie en situatie in Irak, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u, rekening houdend met de toenmalige situatie in Centraal-Irak, de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Op 20 oktober 2017 werd u door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar wegens mensensmokkel, gepleegd ten opzichte van zowel minderjarigen als meerderjarigen, en valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid.

Op 3 januari 2018 ontving het CGVS een brief waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 3 juli 2018 door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Ter staving van uw verklaringen legt u de identiteitskaarten van uw kinderen, een Irakees huwelijkscertificaat, een document van de 'staat van uw gezin' en een kopie van uw eigen identiteitskaart neer.

B. Motivering

Op 1 augustus 2008 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestond op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status heden dient te worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, §1, c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 20 oktober 2017. Uit dit arrest blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zeven jaar wegens mensensmokkel, gepleegd ten opzichte van zowel minderjarigen als meerderjarigen, en valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid.

Uit de motivering en de strafmaat van het arrest van 20 oktober 2017 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen. Het Hof stelde immers vast dat de beklaagden, waaronder u, niet hadden geaarzeld om, in het kader van een criminele organisatie, een zeer aanzienlijke mensensmokkel te organiseren. Zodoende hadden zij gedurende meer dan twee jaar op regelmatige wijze geprofiteerd van de zeer kwetsbare toestand van voor het merendeel Iraakse onderdanen, zowel minder- als meerderjarig, en dit uitsluitend uit winstbejag. Nog volgens het Hof tonen dergelijke feiten niet enkel de minachting aan voor de slachtoffers die verplicht waren uitermate hoge bedragen te betalen in het licht van hun precaire toestand maar ook voor de Belgische staat die willens en wetens misleid werd met als gevolg dat zij verhinderd werd een coherent beleid te voeren in de opvang van economische en politieke vluchtelingen. Het Hof achtte de gepleegde feiten dan ook buitengewoon ernstig (arrest d.d.20/10/2017, p.48-49). Het Hof was bovendien van oordeel dat de straf tot de welke u was veroordeeld in eerste aanleg (7 jaar gevangenisstraf), evenredig was aan de gepleegde feiten en nam deze over (arrest d.d.20/10/2017, p.51).

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 3 juli 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status niet rechtvaardigen.

Ten eerste blijkt uit uw verklaringen dat u de feiten waarvoor u veroordeeld bent, tracht te minimaliseren. U verklaart geen misdaad te hebben begaan (CGVS 03.07.2018, p.11) en louter mensen te hebben geholpen met het vinden van een woning. (CGVS 03.07.2018, p.3) Het louter ontkennen dat u zich schuldig hebt gemaakt aan mensensmokkel doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat u voor de u ten laste gelegde feiten definitief veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Brussel.

Daarnaast haalt u aan dat u uw volledige gevangenisstraf zult moeten uitzitten indien uw verblijfsrecht wordt ingetrokken terwijl u anders, volgens uw advocaat, maximum zes maanden in de gevangenis zult worden opgesloten (CGVS 03.07.2018, p.10). Zij vooreerst opgemerkt dat onderhavige beslissing enkel

de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, en niet de intrekking van het hieraan verbonden verblijfsrecht, hetgeen een bevoegdheid is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Wat er ook van zij, dit gegeven an sich doet geen afbreuk aan de eerder uiteengezette vaststellingen waarop de intrekking van uw beschermingsstatus is gebaseerd.

Voorts brengt u als reden voor het behoud van uw status aan dat u in België de taal geleerd hebt, werk gevonden hebt en een gezin heeft dat op u rekt (CGVS 03.07.2018, p.7, 9, 10). Ook deze elementen doen geen afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd, noch werpen zij een ander licht op de motieven om uw beschermingsstatus in te trekken.

U verklaarde ten slotte niet terug te kunnen keren naar Irak omwille van de problemen die u tijdens uw verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Deze elementen doen evenmin afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd en werpen geen ander licht op de motieven om uw beschermingsstatus in te trekken. Zij worden meegenomen in het advies dat de Commissaris-generaal dient te geven aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (infra).

De neergelegde documenten, ten slotte, kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS evenmin ombuigen. Uw identiteitskaart en die van uw kinderen, het document van de 'staat van uw gezin' en het Irakees huwelijkscertificaat kunnen geen ander licht werpen op uw veroordeling door het Brusselse Hof van Beroep.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker om internationale bescherming uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden beklemtoond dat u de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan deze problemen. Zo moest het CGVS vaststellen dat u en uw familie Bagdad reeds eerder hadden verlaten dan u liet uitschijnen. Hierdoor werden de problemen die u en uw familie er verklaarden te hebben gehad, bijgevolg ook ongeloofwaardig geacht. Het louter herhalen van uw asielmotieven wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien spreekt u zichzelf tegen wat betreft het moment dat u Irak verliet. Waar u nu verklaart dat u tot in 2006 in Bagdad woonde (CGVS 03.07.2018, p.4), verklaarde u tijdens uw verzoek dat u er tot augustus 2008 verbleef (CGVS 22.04.2008, p.16). U legt evenmin documenten neer die de eerder gemaakte appreciatie van de asielinstanties zouden kunnen ombuigen. Daarnaast verklaart u in 2014 naar Bagdad te zijn gereisd (CGVS 03.07.2018, p.3 & 4). Dat u vrijwillig terugkeerde naar uw land van herkomst en daar schijnbaar zonder noemenswaardige problemen verbleef, vormt een verdere indicatie dat er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw. noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) Vw. bestaat in uw hoofde.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere

consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakees asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gezien het bovenstaande, is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggestuurd naar Bagdad. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 55/5 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 19 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU).

Nadat hij deze bepalingen citeert, betoogt verzoeker als volgt over de toepassing ervan in de bestreden beslissing:

"De verwerende partij maakt toepassing van artikel 55/5/1, § 2,1°: intrekking t.a.v. de subsidiair beschermde die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

De verwerende partij verwijst naar artikel 55/4, § 1, c), krachtens hetwelk een vreemdeling wordt uitgesloten indien hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Deze bepalingen zijn de omzetting van artikel 19, lid 3, a), dat verwijst, in casu, naar artikel 17, lid 1, b) van de richtlijn.

Verzoeker wenst hier op te merken dat het gezag van gewijsde van het arrest van het hof van beroep met zich meebrengt dat hij niet kan betwisten een ernstig misdrijf gepleegd te hebben."

Vervolgens laat verzoeker het volgende gelden over de interpretatie van de voornoemde bepalingen:

"1. Op grond van het Belgisch administratief recht

Artikel 55/5/1 werd in de Vreemdelingenwet ingevoegd op 10 augustus 2015.

In zijn advies bij het wetsontwerp dat tot deze wet zou leiden, merkte de afdeling wetgeving van de Raad van State op (Kamer 2014-15, 1197/1, 40) dat artikel 19 van de richtlijn 3 onderscheiden begrippen hanteert, ni. intrekking, beëindiging van de status of de weigering deze te verlengen¹. Aangezien die 3 begrippen ieder een andere betekenis hebben, moet de "intrekking" een beslissing zijn die met terugwerkende kracht plaatsvindt. "Beëindiging" of "weigering tot verlenging" gebeurt zonder terugwerkende kracht (idem, 39). Deze 2 laatste begrippen zijn synoniem met "opheffing" in het interne recht.

M.a.w. "intrekking" gebeurt met terugwerkende kracht, d.w.z. dat een beslissing nooit bestaan heeft, "opheffing" heeft uitwerking vanaf de beslissing, d.w.z. dat de beslissing een tijd lang wel bestaan heeft.

Dat onderscheid wordt overigens gemaakt niet alleen inzake een beslissing stellende dat een vreemdeling de subsidiaire beschermingsstatus niet meer heeft, maar in het gehele vreemdelingenrecht, zo bijvoorbeeld bij de opheffing of de intrekking van een koninklijk besluit tot uitzetting, en zelfs in het administratief recht in het algemeen (RvV 27 oktober 2016, nr. X).

Bestuurshandelingen (zoals de toekenning van subsidiaire bescherming er een is) kunnen slechts onder bepaalde voorwaarden worden ingetrokken. Een onregelmatige administratieve rechtshandeling die rechten toekent, zoals in casu, kan worden ingetrokken ofwel wanneer er een wettelijke regeling bestaat, ofwel wanneer het om een "onbestaande" rechtshandeling gaat, d.w.z. een handeling aangetast door een grove en kennelijke onregelmatigheid, of als de handeling door bedrog is uitgelokt. Maar een rechtmatige rechtsverlenende rechtshandeling kan nooit² worden ingetrokken (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratiefrecht, 2017,

nr. 1185,1042-1044; J. Vande Lanotte, G. Goedertier, Y. Haeck, J. Goossens en T. De Pelsmaeker, Belgisch publiekrecht, 2015, nr. 1135, 910). Ook het Grondwettelijk Hof heeft het in zijn arrest nr. 7/96 van 18 januari 1996, waarbij een intrekking mogelijk is op grond van een wettelijke regeling - het enige arrest in dit verband dat in de rechtsleer aangehaald wordt - over een "onregelmatige aanstelling" en "onregelmatige individuele administratieve rechtshandelingen".

Daaruit volgt dat een intrekking van een bestuurshandeling steeds een onderzoek ex tunc vraagt, om te weten of ze al dan niet rechtmatig is. Bijgevolg, om de subsidiaire bescherming van verzoeker in te trekken, moet onderzocht worden of deze indertijd, in het jaar 2008, regelmatig of onregelmatig werd toegekend. Dat gebeurt in de bestreden beslissing niet, vermits de subsidiaire bescherming ingetrokken wordt op grond van een gebeurtenis van jaren nadien, namelijk een arrest van het hof van beroep te Brussel van 20 oktober 2017, dat overigens niets te maken heeft met de feiten of met de procedure tot toekenning van de subsidiaire bescherming.

Bijgevolg kon verwerende partij de subsidiaire bescherming niet intrekken op grond van het in de bestreden beslissing aangehaalde motief.

Indien de Raad zou menen dat voornoemde beginselen van Belgisch bestuursrecht hier niet kunnen gelden vermits er een uitdrukkelijke wettelijke regeling bestaat die de intrekking van een regelmatige bestuurshandeling toelaat, dient aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag gesteld te worden:

"Schendt artikel 55/5/1, § 2,1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn, waarbij in casu de subsidiaire beschermingsstatus van een vreemdeling wordt ingetrokken op grond van de reden vermeld in artikel 55/4, § 1, c), namelijk de vreemdeling die een ernstig misdrijf heeft gepleegd, geïnterpreteerd in die zin dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken op grond van de correctionele veroordeling wegens een misdrijf gepleegd jaren nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, terwijl vaststaat dat de toekenning indertijd van de subsidiaire beschermingsstatus rechtmatig was, het legaliteitsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel?"

Ondergetekende kent de rechtspraak van uw arresten nrs. X, X, X, X en X, maar in die zaken werd voorgaande argumentatie niet aangevoerd.

2. Op grond van de richtlijn

Het voorgaande dient tevens onderzocht te worden in functie van de vraag of de betrokken Belgische normen een juiste omzetting vormen van de richtlijn. Immers, indien dat zo is, kan het middel in punt 1 niet aanvaard worden vermits Europees recht voorrang heeft op nationaal recht.

In het interne recht worden de opheffing en de intrekking in 2 afzonderlijke artikelen geregeld en de gronden voor opheffing en intrekking zijn niet dezelfde.

Dit is anders in artikel 19 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn, dat als titel heeft "Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire beschermingsstatus".

In lid 1 wordt bepaald dat de lidstaten de verleende subsidiaire beschermingsstatus van de vreemdeling intrekken, beëindigen of weigeren deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 16 niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. In artikel 16 gaat het over gewijzigde omstandigheden waaronder de bescherming niet langer nodig is.

Krachtens lid 2 kan de verleende subsidiaire beschermingsstatus van een vreemdeling worden ingetrokken, beëindigd of geweigerd worden deze te verlengen indien hij, nadat hem subsidiaire bescherming was verleend, had moeten uitgesloten worden overeenkomstig artikel 17, lid 3, d.w.z. een misdrijf gepleegd in het land van herkomst.

Krachtens lid 3 trekken de lidstaten de subsidiaire bescherming van de Vreemdeling in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen

a) wanneer de vreemdeling, nadat hem deze status werd verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2 van deze status uitgesloten is of had moeten zijn

b) omwille van verkeerde weergave van feiten of van valse documenten.

Lid 1 werd omgezet in artikel 55/5 (opheffing). Lid 2 werd omgezet in artikel 55/5/1, § 1 en lid 3 in artikel 55/5/1, § 2 (beiden intrekking).

Het valt op dat in de 3 leden van artikel 19 sprake is zowel van intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging. De wetgever legt niet uit waarom hij voor het motief bepaald in lid 1 dit omgezet heeft in een opheffing, en voor de leden 2 en 3 in een intrekking. Hij had eveneens kunnen opteren om dit telkens om te zetten door een opheffing.

Nochtans hebben deze begrippen intrekking, beëindiging en weigering tot verlengen niet dezelfde betekenis, zoals de afdeling wetgeving heeft gesteld (zie supra). Bijgevolg moet de wetgever de keuze voor ofwel opheffing, ofwel intrekking voor de diverse hypotheses in de 3 leden motiveren, wat hij niet doet.

Indien artikel 19 zou omgezet zijn met naleving van de beginselen van Belgisch administratief recht zoals door de Raad van State uiteengezet (intrekking heeft terugwerkende kracht en vergt bijgevolg een onderzoek ex tunc, opheffing niet), dan zou artikel 19 als volgt moeten omgezet worden:

1. Lid 1 van artikel 19 vergt duidelijk een onderzoek ex nunc en is bijgevolg correct omgezet als een reden tot opheffing.

2. Lid 2 dient aldus te worden geïnterpreteerd dat, indien de overheid na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verneemt (Kamer 2014-15, 1197/1, 25) dat de vreemdeling in zijn land van herkomst een misdrijf heeft gepleegd waarvoor hij uitgesloten had moeten worden overeenkomstig artikel 17, lid 3, indien dat bekend was vooraleer de beslissing was genomen, deze status niet behouden kan blijven. Dit vergt een onderzoek ex tunc en is bijgevolg correct omgezet als een intrekking.

3. M.b.t. lid 3 dient het volgende opgemerkt te worden.

3.1. Wat lid 3, b) betreft is de zaak eenvoudig: het betreft een vreemdeling waarvan na de toekenning van de status ontdekt wordt dat hij valse verklaringen heeft afgelegd of valse documenten gebruikt. Volgens een vaste rechtspraak van de Raad is er een ex tunc onderzoek nodig en is deze bepaling bijgevolg correct omgezet als een intrekking.

3.2. Lid 3, a) bevat diverse hypotheses.

3.2.1. De vreemdeling is uitgesloten van subsidiaire bescherming op grond van artikel 17, leden 1 en 2, of had dat moeten zijn.

Dit bevat zelf 2 gevallen: "wanneer blijkt dat één van de uitsluitingsclausules had moeten worden toegepast op de vreemdeling of als hij onder dergelijke clausules valt na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus" (Kamer 2014-15, 1197/1, 5; in dezelfde zin 26). M.a.w.

- ofwel komen na de toekenning van de subsidiaire bescherming feiten aan het licht waaruit blijkt dat de vreemdeling uitgesloten had moeten zijn; dit vergt een onderzoek ex tunc en bijgevolg een intrekking;

- ofwel gebeuren er na de toekenning van de subsidiaire bescherming feiten die een uitsluiting rechtvaardigen (het geval van verzoeker); dit vergt geen onderzoek ex nunc en er kan dan ook geen intrekking plaatsvinden, maar eventueel een opheffing.

3.2.2. De vreemdeling heeft feiten weergegeven of valse documenten gebruikt.

Dit vergt een onderzoek ex tunc en bijgevolg is een intrekking op zijn plaats.

Om de juiste interpretatie van artikel 19, lid 3, a) te kennen, dient aan het Hof van Justitie de prejudiciële vraag gesteld te worden in het beschikkend gedeelte bepaald."

In het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift vraagt verzoeker de Raad om aan het Hof van Justitie de volgende prejudiciële vraag te stellen:

"Dient artikel 19, lid 3, a) van richtlijn 2011/95/EU aldus geïnterpreteerd te worden dat, wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus feiten aan het licht komen waaruit blijkt dat de vreemdeling op grond van artikel 17, leden 1 en 2 uitgesloten had moeten zijn, er een beslissing genomen wordt waarbij na een onderzoek ex tunc de subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken wordt, terwijl wanneer na de toekenning van deze status de vreemdeling feiten pleegt die een uitsluiting op grond van artikel 17, leden 1 en 2 rechtvaardigen, er een beslissing genomen wordt waarbij na een onderzoek ex nunc de subsidiaire beschermingsstatus beëindigd wordt?"

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.3. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker op 1 augustus 2008 toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat (i) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet nu hij op 20 oktober 2017 door het hof van beroep te Brussel veroordeeld werd tot zeven jaar gevangenisstraf wegens mensensmokkel, gepleegd ten opzichte van zowel minderjarigen als meerderjarigen, en valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid en omdat (ii) de redenen die hij aanbracht tot behoud van zijn status een behoud van de hem eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen rechtvaardigen.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft wat dit betreft evenwel in gebreke.

In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat op grond van het Belgisch administratief recht bestuurshandelingen slechts onder bepaalde voorwaarden kunnen worden ingetrokken wanneer het gaat om onregelmatige administratieve rechtshandelingen en dat rechtmatige rechtsverlenende rechtshandelingen nooit kunnen worden ingetrokken. Hij meent dat hieruit volgt dat een intrekking van een bestuurshandeling steeds een onderzoek *ex tunc* vraagt om te weten of ze al dan niet rechtmatig is. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal *in casu* bij het nemen van de bestreden beslissing niet te hebben onderzocht of de subsidiaire bescherming regelmatig, dan wel onregelmatig werd toegekend nu de subsidiaire bescherming wordt ingetrokken op grond van een gebeurtenis van jaren na de toekenning ervan.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaald:

“§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”

Artikel 55/4, §§ 1 en 2, van de Vreemdelingenwet, waarnaar voornoemde bepaling verwijst, bepaalt:

“§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.

§ 2. Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt."

Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste onderdeel van het enig middel voorhoudt, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden ingetrokken ten aanzien van de vreemdeling die een ernstig misdrijf heeft gepleegd en hiervoor *"uitgesloten wordt of had moeten zijn"*. Verzoeker betwist niet dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van voornoemde bepaling op grond waarvan hij uitgesloten kan worden van subsidiaire bescherming. Aldus kon de commissaris-generaal op grond van de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen overgaan tot een intrekking van de aan verzoeker op 1 augustus 2008 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker verzoekt de Raad vervolgens om aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen:

"Schendt artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn, waarbij in casu de subsidiaire beschermingsstatus van een vreemdeling wordt ingetrokken op grond van de reden vermeld in artikel 55/4, § 1, c), namelijk de vreemdeling die een ernstig misdrijf heeft gepleegd, geïnterpreteerd in die zin dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken op grond van de correctionele veroordeling wegens een misdrijf gepleegd jaren nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, terwijl vaststaat dat de toekenning indertijd van de subsidiaire beschermingsstatus rechtmatig was, het legaliteitsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel?"

De Raad wijst er evenwel op dat ingevolge artikel 26, § 1, van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, voornoemd Hof bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak doet bij wege van arrest op vragen omtrent:

"1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten", en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet,

4° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, van artikel 143, § 1, van de Grondwet."

De schending door artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet van het *"legaliteitsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel"* valt hier niet onder. De Raad ziet dan ook geen reden om in te gaan op het verzoek van verzoeker om de hierboven aangehaalde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de wetgever niet uitlegt waarom hij bij de omzetting van artikel 19, tweede en derde lid, van de richtlijn 2011/95/EU heeft geopteerd voor een intrekking. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissing genomen is met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Zijn kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

Waar verzoeker meent dat aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag dient te worden gesteld om de juiste interpretatie van artikel 19, derde lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU te kennen, wijst de Raad erop dat de tekst van deze bepaling zeer duidelijk en niet voor betwisting vatbaar is:

"3. De lidstaten trekken de subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien:

a) hij, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;"

Aldus blijkt duidelijk dat de Europese regelgever de lidstaten de mogelijkheid verleent om, wanneer een onderdaan van een derde land, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, eerste en tweede lid, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn, de subsidiaire beschermingsstatus van deze persoon in te trekken, te beëindigen of te weigeren deze te verlengen. Op basis van artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU wordt een onderdaan van een derde land of staatloze uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze teksten zijn duidelijk en, wat betreft de mogelijkheid voor de lidstaten om te opteren voor een intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire beschermingsstatus, niet voor interpretatie vatbaar. Uit niets blijkt dat de Europese regelgever in een beperking van deze mogelijkheden heeft willen voorzien voor wat betreft de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in het geval dat er, zoals bij verzoeker, na de toekenning van de subsidiaire bescherming feiten gebeuren die een uitsluiting rechtvaardigen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de Belgische wetgever, door in artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet te bepalen dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2, van dezelfde wet uitgesloten wordt of had moeten zijn – en dus (onder andere) ten aanzien van de vreemdeling die een ernstig misdrijf heeft gepleegd –, artikel 19, derde lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU niet correct of ontoereikend heeft omgezet in de Belgische wetgeving. De Raad ziet dan ook geen reden om in te gaan op het verzoek van verzoeker om aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag te stellen. Bovendien is krachtens artikel 267, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Het betoog van verzoeker is bijgevolg niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°, *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 1 augustus 2008 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN